

דברי חכפר

**Merry Christmas to all the revellers among us.
happy Christmas to all assistants & supporters
of our elderly members of the kibbutz**

THANK
You! 😊

גיליון מס. 2700 * כ' טבת תשפ"ב * 24 בדצמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

With
you a
merry
Christmas

• גשם

אני מצטטת באופן חופשי, את השיר שפעם ידעתי בעל פה, ועכשיו אני יכולה למצוא אותו במרשתת (בטח רחל גינת יכולה למצוא לי אותו, אבל אני לא אטריח אותה בגשם הזה). זה השיר שלימדתי את כיתת "דרור" כשהתחילו את כתה אלף (באיחור של חדשיים וחצי כי הבניין לא היה מוכן בזמן...) וביום הלימודים הראשון שלהם התחיל גשם שנמשך שבועיים.

גשם וגשם וגשם בלי סוף

קר ורטוב

ולי יש נזלת, ואני משתעלת

וגשם וגשם וגשם בלי סוף.

סליחה על הציטוט המופרך, אבל תפשתם את הרעיון. בגיליון הבא אתם מוזמנים לתקן.

אמנם, טפו טפו טפו, אין לי נזלת ואני, נכון לעכשיו לא משתעלת, אולי זה כי אני יוצאת מפתח הדלת (אפילו יצא חרוז), אבל ממש קר ורטוב.

ובשבוע הבא, כשיתפזרו העננים, השמש תזרח, אנחנו נוכל ליהנות מהחרמון המבהיק בלבן. ובינתיים מי שחייב לצאת מהבית סעו בזהירות.

• השוק של נטע

כל הכבוד לנטע לינטון על האירגון והשיווק של השוק אשר מגיע מידי שבוע אלינו לכפר הנשיא. המשיכי במפעל חשוב זה. הזמינות לתושבי המקום יחד עם הקטיעה של פערי התיווך, הם בהחלט תופעה חשובה במחוזותינו.

• ועוד לינטון

את אריק לינטון פגשתי השבוע כשבאתי בפעם הראשונה לבקר ב"מארג", בית התעסוקה לבעלי צרכים מיוחדים. ה"מארג" בא במקום "סול רום" שהיה בצח"ר במבנה תעשייתי, אשר אלה שיר, האמנית משלנו עיצבה למקום יפהפה, חמים ומזמין.

המבנה החדש (אחרי שמתברברים בדרך, ומגיעים אליו) הוא פנינה ארכיטקטונית, וגם פה רואים בכל מקום את טביעת ידה של אלה שיר. הביקור במקום נותן תחושה שהמדינה, ובעיקר התורמים למיניהם, עושים את הדבר הנכון למען האוכלוסיה גם המוגבלויות.

בימים הקרובים ייפתח שם בית הקפה, ואני אגיע לשם שוב ושוב, אכנס לסדנת העץ של אריק לינטון, אציץ לסדנאות האחרות, אשתה קפה, ואקנה מתנות בחנות המקומית.

• במקום חדר האוכל

השבוע, אחרי שיעור ההתעמלות במפגש בהדרכתה של טל, הוזמנתי להצרף לארוחת הצהריים.

האוכל (מעשה ידי תמיר ברק) – טעים

השירות (שיפי וסוזן) – נעים

הישיבה בצוותא סביב השולחנות עם חברים שמזמן לא אכלתי אתם – גם היא הייתה נעימה מאד.

כל הכבוד לשיפי ולמפגש שלנו.

ומה שנוגע לשיעור ההתעמלות: למרות מזג האויר הסוער הגיעו לשיעור למעלה מחמישה עשר גברים ונשים, שהגיל הממוצע שלהם הוא טל חייט ידועה כבר לא מעט שנים כמורה מעולה להתעמלות, תנועה, פילאטיס ופילאטיס שיקומי. לא זו בלבד שהיא מקצועית, היא מתייחסת באופן אישי לכל המתעמלים שלה, וכשאנחנו נאנקים מהמאמץ, היא מביעה הנאה סדיסטית... אבל זה בסדר, כולם חוזרים שבוע אחרי שבוע.

• סוף השנה

בשבת יחגוג העולם הנוצרי את הכריסמס. חגיגה קצת עלובה, בימי קורונה. איך תראה בית לחם, איך תראה נצרת בלי תיירים – קצת עצוב.

העובדים הזרים המסורים אשר מטפלים בחברינו כאן, כולם נוצרים, גם הפיליפינים וגם ההודים.

נברך את כולם בברכת MERRY CHRISTMAS.

ובעוד שבוע תסתיים לה שנת 2021 ותתחיל 2022. בעשרים ושתיים השנים האחרונות, בכל ראש שנה, אני נזכרת בחרדות ובאיומים של באג 2000, כאשר כל הנבואות השחורות, החל מקץ העולם, וכלה בנפילת כל המחשבים בעולם, אשר כתוצאה מהנפילה יתרסקו כל המטוסים שבשמיים, ועוד ועוד נבואות קץ העולם. ב-1.1.2000 התעוררנו לבוקר רגיל... ולא חזינו כלל שכעבור 20 שנה העולם באמת יתהפך (כמעט!) עם הקורונה.

בקיצור, אין טעם להתנבא.

רק לאחל לנו שנת 2022 רגועה ובריאה.

שבת שלום תמר וולפין

רשמו את התאריך
כולם מוזמנים לפגישה
עם מפקד משטרת ראש פינה, ומפקד תחנת טובא.

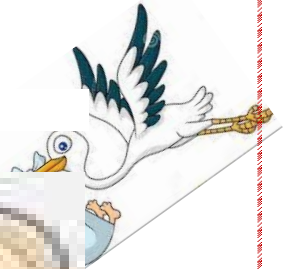
זו הזדמנות להעלות סוגיות ולשאול שאלות.

מתי? ביום ג' 4.1.2022. בשעה 18:00

איפה? במועדון

בואו לשמוע ולהשמיע

מזל טוב
למור ושגיב להולדת הבת,
נכדה לסבתא וסבא ארי וגלעד שטיינר
נינה להלן לוין
בריאות ורוב נחת לכל המשפחה המורחבת

נכד נולד לסבתא לינדה פוטרמן ולמיכה ליפשיץ
בן לדניאלה ובנימין
איחולי מזל טוב והרבה אושר
ורוב נחת לכל המשפחה המורחבת

במזל טוב
בן נולד לליאת ואור
נכד לסבתא אביבה אפשטיין
בין לשוש אפשטיין
רוב נחת ובריאות לכל המשפחה המורחבת

על הדרך / הפינה של דודו

פרידה משחקן כדורסל

1. יום עצוב לכדורסל הישראלי.
בשל פציעות הודיע השחקן יהונתן שולדבראנד על פרישה מכדורסל.
פורוורד הפועל תל אביב בן ה-38 הודיע כי הוא מסיים את הקריירה:
"הגעתי למסקנה שהגוף אינו מסוגל להמשיך יותר."
יהונתן שולדבראנד הודיע היום (ראשון) על פרישה מכדורסל. הפורוורד
בן ה-38, ששיחק במהלך הקריירה שלו בין היתר בהפועל תל אביב,
מכבי אשדוד, עירוני נהריה, הפועל אילת ועכשיו שוב בהפועל תל אביב.
הודיע על פרישה.
2. בתוך הקריירה המפוארת שלו זכור לרע הסיפור המכוער שבו גיא
פניני, אז קפטן קבוצת מכבי תל אביב והיום משחק בחולון, לאורך משחק
שלם לחש לו באוזן קללות ומשפטים נוסח: "חתיכת נאצנצי, שיהיה סרטן
לך בראש. לך ולבא שלך". ועוד תופינים מהסוג הזה. שולדבראנד הגיב
באיפוק נורדי ולא הלם בטינופת עם הפטיש הבלתי נראה שלו.
3. אחר כך גיא פניני התנצל ואמר ש"השד הרע יצא ממנו". "סרט הקפטן
נשלל ממנו והוא הושעה לתקופה ארוכה. חבל שלא קודם לכן.
4. ובכן רק רוצה להגיד בצניעות שהוויקינג החסון הזה יונתן
שולדבראנד, שבמראהו מזכיר את האל תור, (כן זה עם הפטיש שעף
באוויר מרטש אויבים מכוערים ושב אל כף ידו החסונה). היה פעם
בנעוריו תלמיד לציור בכיתה המשותפת שלי ושל אמיר ניר. ולמרות
מראהו מפיל האימה היה לו אופי רך ונעים כטלה. ושאוּלי בגלל אופיו
המיוחד הוא כבר סלח לגיא פניני על החוויה הישראלית שהעביר לו. אבל
אני לא יכול לשכוח לו את זה. וגם לא אשכח.
3. יהונתן פרישה נעימה ולהתראות בוולהאלה. תמסור ד"ש לאודין
ולאמיר ניר.

4. (בצילום המצורף, אפשר
לראות את יהונתן שולדבראנד
כמו שנראה קרוב לוודאי
בעברו הרחוק והמדמם)

זיכרון ספרותי

1. "שפה מדכאת לא רק מייצגת אלימות; היא אלימות. היא לא רק מייצגת את מגבלות הידע; היא מגבילה את הידע. ובין שהיא שפת הממשל המעורפלת או השפה המלאכותית של אמצעי התקשורת הסכלים; השפה הגאה והמסוידת של האקדמיה או השפה הממוסחרת של המדע; השפה המזיקה של ה"חוק בלא מוסר" או השפה המיועדת להדרת המיעוטים, המסתירה את הביזה הגזענית בחוצפה ספרותית – יש לדחות אותה, לבטל אותה, לחשוף אותה. זאת השפה ששותה דם, שמלקקת פצעים, שתוחבת את מגפיה הפשיסטיים אל מתחת לקרינוליות של אחריות ופטריוטיות בתנועתה חסרת המנוחה לעבר השורה התחתונה והתודעה הנמוכה. שפה סקסיסטית, שפה גזענית, שפה תיאסיסטית – כולן סוגים אופייניים של השפות הממשטרות של האדנות. הן אינן יכולות להרשות (ואכן אינן מרשות) את הופעתו של ידע חדש, ואינן מעודדות החלפת רעיונות..." (טוני מוריסון קטע מנאומה בטקס קבלת פרס נובל לספרות)
2. אני זוכר שקמתי ויצאתי את הבית, והלכתי בדרך הבקר אל שפני הסלע שטפסו בזהירות אל המסלעה לברך שחר חור שעלה במזרח. אופנים לא עפו, שרפים לא אמרו קדוש, הים לא נדדעזע, הבריות לא דברו, אלא העולם שותק היה ומחריש כממתין לדבר מה ולא ידעתי. ויצא הקול: טוני מוריסון מתה.
3. מאז, בסופו של יום כשהאור פוחת והולך והאפל מתחיל להדעיק את הנשמה אני יכול לשבת ולהתבונן כך שעות בתבונה הקורנת מפניה השחורות החרושות יפי של טוני מוריסון

בוקר של חורף

בחוץ יורד גשם קר הולך
 ונברא בי בקר של געגועים
 למחזות רחוקים ונכספים-
 געגועי לקונמרה Connemara
 שבמחוז גולוויי אירלנד.

לכחל הזה שמבצבץ מתוך ירק העד
 והעננים האפרים תמיד
 ונן מוריסון שמילל בי עקשו
 ערגה גדולה לאירלנד.

ויש גם ציור

פינת הקריקטורה השבועית:
 מרי כריסמס...

נעים להכיר / יובל עזריה

מוניקה ובתה מרים

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה והשבוע: **ד"ר מוניקה ברזל** גרה בשכונת הוותיקים

איך הגעתי לקיבוץ?

הגעתי לקיבוץ עם חברי גרעין ה'. ההכרזה על הגרעין היתה בשנת

1955. כל מי שהיה מועמד לגרעין עבר מעין ועדת קבלה. כולם אישרו לקבל אותי חוץ מאלן ברזל, שטען שמכיוון שיש לי עוד שש שנות לימודי רפואת שיניים באנגליה, כדאי שאמתין.. בסוף התקבלתי והוא הפך להיות בעלי. בשנים 1956-1957 עלו החברים הראשונים להכשרה ומשם לכפר הנשיא. אני הייתי צעירה יחסית ונשארתי לסיים את מסלול הלימודים שהתחלתי ולכן הייתי העולה האחרונה מחברי גרעין ה' בשנת 1963.

איך מי שנולדה בגרמניה עולה לישראל מאנגליה עם גרעין ה'?

נולדתי בברלין. אמי עבדה כאחות בבית החולים היהודי בברלין ולכן התגוררנו בסמיכות לבית החולים. במהלך המלחמה היטלר הכריז על ברלין כנקייה מיהודים ולכן ריכזו את כל היהודים לבית החולים והוא הפך למחנה ריכוז ב-1942. הקימו סביב ביה"ח גדרות וזקיפים שמרו מפני בריחות. בתקופה זו כל יהודי בגרמניה שנזקק לטיפול רפואי הגיע לבית החולים הזה. הגיעו הרבה יהודים שניסו להתאבד והנאצים הכריחו לטפל בהם כדי להחזיר אותם למחנות. הצוות היה בדילמה קשה מאוד, מכיוון שכל הצלה הובילה לסוף נוראי יותר עבור אותו אדם. מצד שני, אם לא היו מטפלים אולי לא תהיה הצדקה לבית החולים ואז יחסלו את כולם.

לקראת כיבוש ברלין הגרמנים החלו בהכנות להשמדת כל היהודים בביה"ח, כדי למחוק עדויות לזוועה, אבל הרוסים הצליחו לשחרר את השטח לפני שהתוכנית יצאה לפועל.

בתקופה שאחרי כיבוש גרמניה אסור היה לאף אחד לעזוב את ברלין בגלל אישורים ובירוקרטיה בין צרפת, רוסיה, אנגליה וארה"ב, אבל התחילו הברחות של אנשים החוצה. אותנו הבריחו בתא מטען של ג'יפ אמריקאי מתחת לערימת חציר וקש והגענו לברגן בלזן שהפך למחנה עקורים. לאחר עשרה ימים עברנו להמבורג לשלושה שבועות ומשם נסענו באוטובוס לדנמרק. כשהגענו לדנמרק פגשנו נציגה של הקהילה היהודית בדנמרק, שבירכה אותנו ונתנה לנו לאכול ארוחה מלאה. זו הייתה ארוחה ראשונה אחרי כמה שנים שלא אכלנו כראוי והיינו מאושרים, אבל כמעט כולם קיבלו קלקול קיבה כי לא היינו רגילים לתזונה עשירה כזו. לאחר מכן העבירו את כולנו למחנה בידוד בשבדיה כדי לוודא שאין מחלות מדבקות כמו טיפוס.

אחרי זמן מה נסענו לאנגליה לחבר של אמא. היא התחתנה איתו והוא הפך לאבא שלי לכל דבר. בהמשך גם נולד לי אח קטן. הצטרפתי לתנועת הבונים ודרכה הגעתי לגרעין ה'.

כשגרנו בקיבוץ בעלי עבד בכמה תפקידים. הוא היה גזבר הקיבוץ והמפעל ומרכז ענף המדגה. אחרי כמה שנים בקיבוץ שנינו רצינו להתפתח. אני רציתי ללמוד יישור שיניים ולהיות אורתודנטית ואלן רצה ללמוד מנהל עסקים. הקיבוץ לא אפשר לשנינו ללמוד ובארץ לא היו לימודי אורתודנטיה, לכן עזבנו את המשק ועברנו לאנגליה ללמוד. העזיבה שלנו היתה ברוח טובה מאוד ושמרנו על קשר חם עם החברים.

באנגליה אלן קיבל תפקיד מאוד משמעותי בבנק והקים שם מחלקה חדשה. ניסו לפתות אותו להישאר שם אחרי הלימודים אבל הוא סרב ובסיום הלימודים חזרנו לארץ וגרנו ברמת השרון.

אלן נפטר בגיל 63 לפני 25 שנה. בשנים האלו אני עבדתי במקביל במרפאות פרטיות ובקיבוצים שונים וגם בהדסה. אחרי שהפסקתי לעבוד (לפני 15 שנה) חזרתי לגור בקיבוץ ליד החברות שלי. תמיד הרגשתי פה בבית.

מה אני עושה בחיים?

אני רופאת שיניים ומומחית ליישור שיניים בהכשרתי. עבדתי בהמון קיבוצים בארץ וכשחזרנו לארץ טיפלתי במשך 15 שנה במרפאות שונות. היה לי חשוב לעבוד עם מומחים כדי ללמוד מהם עוד ועוד ובאמת בהדסה רכשתי המון ידע.

היום יש לי כל מיני פעילויות. אני קוראת הרבה מכל התחומים: מדע, ספרות, היסטוריה וביוגרפיות, ז'אנר שאני מאוד אוהבת.

אני גם בקשר מצוין עם הילדים והנכדים ומדברת איתם הרבה בטלפון.

אני חברה בקבוצה של ניצולי שואה מארה"ב ואנחנו מנהלים הרבה שיחות משותפות.

קרובי משפחה בקיבוץ:

יש לי שני ילדים

גיא גר ברמת השרון והוא יועץ פוליטי לשגריר יפן בישראל. יש לו שלושה ילדים: נוף הוא עוזר מנהל בקבוצת כדורסל; אדם שרק סיים צבא לא מזמן, ורעות שסיימה י"ב ומתחילה שנת שירות.

מרים היא רופאה וגרה בארה"ב וגם לה יש שלושה ילדים: יונתן שממשיך את השרשרת והוא רופא ועושה התמחות ברדיולוגיה; אסף למד פילוסופיה ועיתונאות, ומיה שעשתה BA במחשבים ו-MA במחשבים וראיית חשבון.

כמה מילים על הקיבוץ:

עבדתי בהרבה קיבוצים כשהייתי רופאת שיניים ואני יודעת שיש פה אווירה ייחודית ומאוד מיוחדת. אנשים פה מקבלים בחום גם את מי שבא מבחוץ. מה שאין לנו בכסף יש לנו בלב.

משהו שאני רוצה לספר:

למדתי מאמא שלי ששקר הוא דבר חמור מאוד ועד היום אני לא מסוגלת להוציא שקר מהפה. כשהייתי בת 4 בגרמניה היו כבר חוקים נגד יהודים: חוץ מהטלאי הצהוב על הזרוע היתה חובה לסמן כל בית שהתגוררו בו יהודים במגן דוד לבן על המשקוף, היה אסור לנו ללכת מתחת לעצים, אסור לשבת על ספסלים ברחוב והיו חנויות שאסור היה ליהודים להיכנס אליהן ולקנות. היה שלט בחוץ שהכניסה ליהודים ולכלבים אסורה. לא רחוק מהבית שלנו היתה גלידריה והייתי הולכת לקנות למשפחה שגרנו אצלה גלידה. המוכר היה חושד בי ושואל אם אני יהודייה והייתי עונה שאני ארית לגמרי. בגלל שהייתי בלונדינית עם עיניים כחולות זה היה תופס, אבל כשהגעתי הביתה אמא שאלה אותי אם שיקרתי והודיתי שכן. פחדתי מהתגובה שלה אבל היא אמרה שלגרמנים מותר לשקר.

תודה רבה מוניקה, נעים להכיר !

קישור לכתבה של מוניקה בעיתון

<https://www.maariv.co.il/journalists/opinions/Article-831351>

יובל עזריה	5.12 שרה דבולט
סתו כנרת לדרמן	אופיר זקן
29.12 הדר בסו	26.12 דייב מק'לוקלין
30.12 אלון עזריה	28.12 פיליס קולט
דרור שפריר	מיכה ליפשיץ

ראיתי אהבתי העתקתי

עצות לאריכות חיים:

ממציא הליכון הספורט מת בגיל 54

ממציא ההתעמלות מת בגיל 57

אלוף העולם בפיתוח גוף נפטר בגיל 41

שחקן הכדורגל מראדונה מת בגיל 60

לעומת זאת

ממציא קנטקי פריי צ'יקן מת בגיל 94

יצרן נוטלה מת בגיל 88

ממציא השווארמה מת בגיל 104

ווינסטון יצרן הסיגריות מת בגיל 102

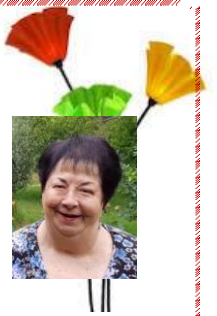
מגלה האופיום מת ברעידת אדמה בגיל 116

יצרן הוויסקי מת בגיל 98

איך הגיעו הרופאים שפעילות גופנית מאריכה חיים?

הארנב שרץ ומתרוצץ - חי שנתיים

לעומת זאת הצב שלא זז, חי כמעט 400 שנה!!

משולחן העורכת / שושנה שרקי

משחת נעליים \ שושנה שרקי

אני זוכרת ריח של משחת נעליים בצבע חום, זה מזכיר לי חורפים קרים בבית, כשהיה תורי לצחצח את הנעליים שלי ושל אחיי. זהו גם זיכרון של אחד הריחות הכי נעימים שלפעם, שאני עדיין נושאת עמי.

אני זוכרת שיום אחד כשנכנסתי למרכולית בקיבוץ, רודה האחראית על החנות, הכריזה בשמחה לקונים שם, שהגיעה משחת נעליים נוזלית בבקבוק פלסטיק. זה היה נוזל, ריחו היה קצת דהוי, אבל נתגלתה בו הקלות הבלתי נסבלת של צחצוח נעליים. בלי סמרטוטים, ללא מברשת מריחה ומברשת צחצוח, פשוט למרוח את הנעל בספוג הספוג בנוזל המשחתי החום שבקצה הבקבוק, לסגור מעליו את הפקק בשני סיבובים, ותמה המלאכה.

לקחתי לי שני בקבוקים בצבע חום מהמדף וניגשתי לקופה.

"לא שושנה, את לא יכולה לקחת שניים. אחד מספיק לך. כאן זה לא ראש פינה, זה קיבוץ. יש כאן עוד אנשים שצריך להתחשב בהם".

"אז תזמיני עוד" עניתי לה. בטוחה בצדקתי. "ניל בעלי בצבא, זה כבר חודשיים ימים, נועל נעליים ממש גבוהות שחייבות להיות מצוחצחות ללא רבב.

"וזה מה שאני רוצה" חתמתי את דבריי.

רודה חטפה מידי אחד מהבקבוקים והחזירה אותו למדף. ניגשתי למדף הרמתי שוב את הבקבוק שלי ולקחתי אותו בידי.

"אמרתי לך שאת לא יכולה לקבל שניים, יש כאן עוד אנשים בקיבוץ".

אני כן יכולה ואני רוצה לקנות שני בקבוקים" עניתי לה.

רודה חטפה ממני שוב את הבקבוק, בזעם. ואז, אני לא יודעת איך, הבקבוק שנותר שבידי עף אל הקיר ממול וקול קטן ועמום של חבטה, הקפיא את האוויר במרכולית.

בשקט הנחתי שני הבקבוקים על הדלפק, רודה חייבה אותי על שניהם ועזבתי את המרכולית.

היום חמישים שנה אחרי אותו אירוע, לעיתים כשאני מסדרת ארונות, אני מגלה שוב ושוב את הבקבוק השני של משחת הנעליים הנוזלית, עדיין מתגורר לו על מדף, עמוק בתוך ארון השירות בביתי. אני אווזת בו בידי, מביטה בו והוא בי,

אני כבר אישה זקנה והוא נראה בדיוק כמו אז ביום שעמדתי על כך שהוא יהיה שלי. הוא יודע ואני יודעת שרודה כבר מזמן איננה, אפילו ניל כבר עזב מזמן. ושזה כבר עידן ועידינים שאנחנו כבר בכלל לא מצחצחים נעליים.

